

D. Orlov: Proč ne světová válka?

- CZ24 News | 28. září 2023

USA/RUSKO/EU/UKRAJINA: Od zahájení ruské speciální vojenské operace (SVO) uplynulo více než 18 měsíců. Cíle SVO jsou:

- zajistit bezpečnost regionu Donbasu,
- demilitarizace a de-nacifikace Ukrajiny.
- a zaručit jeho neutrální status na věčné časy.

Od té doby udělal kolektivní Západ řadu věcí, kterými Rusku pomohl a sobě uškodil. Například protiruské sankce dosáhly mnoha věcí: přiměly mnoho západních společností, aby ukončily své aktivity v Rusku a prodaly své akcie ruským společnostem za nízké ceny; odepření přístupu k bankovní síti SWIFT a spekulativní útoky na ruskou měnu finančně izolovaly Rusko od Západu, zastavily odliv zisků a různé formy úniku kapitálu a omezily inflaci ve většině odvětví (s výjimkou osobních vozidel); a značné narušení světových trhů s energiemi způsobené sankcemi spolu se zničením plynovodu Nord Stream, které nařídil Biden, zvýšilo příjmy Ruska z vývozu do nepřijemné míry.

Výsledkem je, že Rusko nyní hospodářsky roste, má dostatek peněz na investice do infrastruktury, jako jsou silnice a mosty (včetně nových vysokorychlostních železničních tratí), školy, školky a nemocnice atd., zatímco kolektivní Západ se kvůli škodám, které si sám způsobil, propadá stále hlouběji do recese/deprese, a co je ještě horší, je nucen kvůli mnohem vyšším nákladům na energii deindustrializovat. Poslední ranou, kterou si Evropa sama způsobil, je dovoz obrovského množství ruského zkapalněného zemního plynu, který je mnohem dražší, a tudíž mnohem výnosnější než plynovod, který nahradil.

Pokud na vás nezapůsobila intelligence snah Západu o ekonomickou izolaci a oslabení Ruska, podívejme se na vojenskou stránku konfliktu. Podle původního plánu měly ukrajinské síly vyhnat Rusy z jejich území, obnovit kontrolu nad separatistickými regiony Doněck a Lugansk a znovu získat Krym, který se v roce 2014 stal ruským regionem. Odměnou za statečnost by Ukrajině bylo

umožněno vstoupit do NATO a EU a žít šťastně až do smrti – stejně jako jiné vyliďňující se a zbídačující země EU, jako je Rumunsko nebo Bulharsko (ale to jste neměli říkat nahlas). Mezitím by trvalá ztráta tváře, kterou by utrpěl ruský diktátor Putin, podkopala jeho autoritu, vyhnala ho od moci a umožnila americkému ministerstvu zahraničí a různým západním nevládním organizacím rozdělit Rusko na menší regiony, z nichž každý by rád prodal vše, co vlastní, nadnárodním korporacím.

První fáze tohoto plánu měla spočívat v bleskovém útoku Ukrajiny na Doněck, který byl dostatečně bráněn dobrovolnickými obrannými silami, k nimž patřilo i několik ruských dobrovolníků zpoza hranice, ale které nebyly na takový útok vybaveny. Ukrajinská armáda strávila několik let vyzbrojováním a výcvikem na akci, která měla být zahájena v březnu 2022. Ale pouhé dva týdny před nepříliš tajným datem zahájení Putin náhle spustil WHO a všechny tyto nejlépe připravené plány se rozplynuly.

Po cestě po ukrajinských regionech, během níž se ukázalo, že většina obyvatel byla za posledních 30 let naučena nenávidět Rusko a vše ruské (přestože většina z nich byli sami Rusové a mluvili rusky). To z nich činilo špatné kandidáty na budoucí ruské občanství. Zjistilo se také, že ukrajinská vláda není připravena se vzdát. Rusové se proto snažili vyhnout dalšímu krveprolití a uzavřít s ukrajinskou vládou mír. Vyjednali návrh mírové dohody a na znamení dobré vůle dobrovolně stáhli své jednotky z Kyjevské oblasti. V reakci na to Ukrajinci odmítli dohodu vyjednanou jejich zástupci přijmout... a obnovili boje. Rusové se poté stáhli za obrannou linii a připravili se na vedení opotřebovací války, která trvá dodnes.

Mezitím se ukázalo, že všechny původně ukrajinské oblasti – nejen Doněcká a Luganská, ale také Záporožská a Chersonská – se velmi rády oddělí od Ukrajiny a připojí se k Rusku, jehož součástí byly od počátku osídlení a rozvoje. Uspořádaly referenda, aby toto rozhodnutí, které bylo následně zakotveno v ruské ústavě, ratifikovaly, a to navzdory skutečnosti, že části nyní svrchovaného ruského území jsou dočasně okupovány ukrajinskými silami.

V létě 2023 jsme byli svědky velkolepého a pohádkově drahého neúspěchu ukrajinské „protiofenzívy“ – jejich neúspěšného pokusu o znovudobytí tehdy zcela odcizených regionů, který si vyžádal několik set tisíc obětí na ukrajinské straně, velké množství obrněné techniky a dalších zbraní, jak zbytků ze sovětské éry, tak zbraní darovaných Západem, které explodovaly na bojišti pod palbou ruského dělostřelectva, a žádné získané území.

Ukrajinci byli nyní nuceni naverbovat nemocné, chromé a staré, zbabělé a šílené, protože většina bojeschopných mužů se snažila uprchnout ze země. Ti, které se podařilo naverbovat, byli špatně vycvičení, špatně vybavení a neochotní bojovat. Do boje byli posíláni po omámení metamfetaminem, jehož recept dodali Američané a který se vyráběl na místě, ale mnozí z nich stejně neměli chuť bojovat a snažili se vzdát.

Za dva měsíce se ukrajinským silám nepodařilo získat žádné území. Ve skutečnosti se jim nepodařilo postoupit ani k první ze tří ruských obranných linií. Rusové zase svým způsobem znovu získali kontrolu nad částí území, které opustili, když se téměř před rokem přeskupili do obranných pozic a začali se opevňovat. Pokud bude vše pokračovat jako dosud, mohou Rusové velmi snadno znovu dobýt Slavjansk a Kramatorsk, načež jim nezbude nic jiného než otevřená step až k řece Dněpr, kde v zimě vše živé svítí v infračerveném světle jako svíčka ve tmě, což umožňuje poměrně snadné zaměření.

A teď jedna opravdu překvapivá zpráva: někteří lidé na Západě, včetně některých Američanů, si začínají myslet, že Ukrajinci nad Ruskem nezmůžou! Cože? Nedostali snad Ukrajinci spoustu polozastaralých zbraní, poměrně zbytečný výcvik a celkem asi 150 miliard dolarů podpory? Proč by

to nestačilo na svržení „benzinové pumpy převlečené za zemi“ (John McCain), jejíž „ekonomika je v troskách“ (Barack Obama)? Samozřejmě, že velká část těchto peněz skončila v pokladně Bidenova zločineckého syndikátu, který si při tom namastil všechny dlaně, a mnoho z těchto zbraní bylo zobchodováno na černém trhu, takže mexické drogové kartely nyní disponují protitankovými a protiletadlovými zbraněmi (díky Joe Bidenovi!). Ale Ukrajincům bylo řečeno, aby zaútočili, a oni zaútočili a zaútočili a zaútočili a hromadně umírali a... nic? Je to opravdu trapné.

Tváří v tvář této obrovské ztrátě tváře Evropané, které Američané přivedli na cestu na jatka, kde je vystavili zcela nenormálním věcem, a kteří se nyní většinou chovají zmateně a dívají se jim na nohy, zatímco sami Američané většinou zůstávají v naprostém popření a donekonečna opakují mantru „Budeme Ukrajinu podporovat tak dlouho, jak to bude nutné“. Nezbytné pro co? Pro nesmyslnou smrt každého Ukrajince? Jak kdysi řekl Mike Tyson: „Každý má nějaký plán, dokud nedostane ránu do obličeje“. No, každý právě dostal ránu do obličeje. Americký plán pro Ukrajinu selhal na všech úrovních a Američané dostávají každý den, kdy tento ozbrojený konflikt pokračuje, ránu do obličeje. Přesto vytrvají... Musí to mít nějaký zdravotní důvod... Snad Alzheimerova choroba?

Ozývají se i další hlasy, které navrhuji různé věci, ale zatím jsem nečetl ani neslyšel jediný, který by vyjádřil, co by se mělo udělat, aby se konflikt ukončil. Místo toho tu máme trochu kakofonii. Při troše snahy ji můžeme rozdělit do několika scénářů. Nemám rád scénáře; to slovo mi zavání scénářem, divadlem a dalšími díly fikce a fantazie. V divadelní hře může herec na jevišti zemřít, vrátit se zpět k životu včas před oponou a příští večer začít znovu; v životě se umírá jen jednou. Historie není hra, je to osud, a to, že ho předem neznáme, na tom nic nemění. Vnímat budoucnost jako soubor „scénářů“ znamená zastírat skutečnost, že ji nemůžeme ovlivnit. Přesto je pro představu nazýváme scénáři a jeden po druhém je zkoumejme.

Vtipný a sympatický Tucker Carlson, bývalý člen Fox News a nyní volný agent, se vyjádřil, že se blížíme ke třetí světové válce. Tucker je novinář; novináři opakují to, co slyší od ne-novinářů (je to jejich práce); a to je to, co Tucker nedávno slyšel od Viktora Orbána, maďarského premiéra, se kterým dělal rozhovor. Orbán zase mluvil o třetí světové válce ve snaze upoutat pozornost ostatních západních lídrů, s nimiž má stále méně společného.

Jak Tucker sám zdůraznil, Ukrajina není pro Spojené státy životně důležitá. Byla součástí geniálního plánu na rozkouskování, pohlčení a pohlčení Ruska, ale protože je tento plán nyní v troskách, proč na něj prostě nezapomenout a nevrátit se k rýsovacímu prknu? Přesto Tucker není jediný, kdo mluví o třetí světové válce – je tu také plukovník ve výslužbě Douglas McGregor a další, kteří chtějí upoutat pozornost veřejnosti, takže udělejme z třetí světové války jednu z dějových linií.

Problémem třetí světové války je najít někoho, kdo by ji chtěl rozpoutat. Rusko to rozhodně nechce, stejně jako nikdo jiný. K rozpoutání třetí světové války potřebujete dvě věci: mít pod kontrolou strategické jaderné zbraně a být sebevrah. Jak už to tak bývá, tyto dva prvky jsou neslučitelné: nikdo nemůže fyzicky ovládat jaderný arzenál, aniž by prošel základním psychologickým vyšetřením.

Sebevražednost je vylučujícím kritériem.

Předpokládejme však, že se starý Joe Biden v záchvatu senilního vzteku rozhodne, že už to má za sebou, a požádá o přinesení jaderného „balónku“ do Oválné pracovny, protože chce provést preventivní první jaderný úder proti Rusku, Číně, KLDR a všem ostatním na seznamu cílů. Místo toho by pravděpodobně dostal sestřičku s pilulkou v plastovém kelímku a sklenicí vody, a než by je dostal, zapomněl by, o co žádal, vzal by si pilulku a usnul.

Nebo předpokládejme, že by se nějakí zoufalí neokonzervativci spikli, aby někde na Ukrajině odpálili taktickou jadernou bombu a pokusili se z toho obvinít Rusko – útoky pod falešnou vlajkou jsou jejich specialitou. Rusko by to vyšetřilo, vyvodilo vlastní závěry, sdělilo je celému světu s výjimkou Západu (který už nevěří žádným lžím, které Západ pravidelně šíří), a to by bylo vše, kromě velké humanitární a politické katastrofy.

Nebo předpokládejme, že by se stejná skupina neokonzervativců spikla a odpálila taktickou jadernou bombu někde v Rusku. V tom případě by Rusko požadovalo, aby Američané vrátili své hlavičky, jinak! A protože Rusko má nyní zbraně, které mohou zničit americkou ekonomiku konvenčními zbraněmi z bezpečné vzdálenosti, zatímco USA žádnou takovou schopnost nemají, Američané by se klidně podřídili.

Stručně řečeno, je velmi obtížné přimět lidi k sebevraždě, pokud v první řadě nemají sebevražedné sklony. Působí zde silný instinkt.

Pak tu máme ctihodného amerického politologa Johna Mearsheimera a jeho severokorejský plán pro Ukrajinu. Mearsheimer navrhuje zmrazit konflikt na věčné časy podél současné frontové linie, jako je tomu v případě KLDR a Jižní Koreje. Ruská část bývalé Ukrajiny by zůstala ruská a ukrajinská část by se stala protektorátem USA, vstoupila by do NATO a hostila by americké vojenské základny – pokud budeme pokračovat v korejské analogii.

Tento plán je do jisté míry obdivuhodný: zastavil by krveprolití, dal by Rusům to, co si Mearsheimer myslí, že chtějí, a velmi by potěšil americký vojensko-průmyslovo-kongresový komplex, protože by mu poskytl další stálé hřiště v zahraničí, na kterém by mohl rozhazovat veřejné prostředky a hrát si na světového vůdce. A co je ještě důležitější, Američané by si tím zachovali tvář: Rusko by sice nezničili, ale alespoň by získali několik vojenských základen hned vedle, kde by mohli vyčkávat a intrikovat. Z Ukrajiny se nikdy nestane high-tech průmyslové centrum, jako je Jižní Korea; spíše se z ní stane něco jako Kosovo – bezprávný etnický mafiánský stát s obrovskou americkou vojenskou základnou jako svým středobodem. Předpokládám, že by dokonce mohli vybudovat námořní základnu v Oděse nebo Nikolajevu. Přenesme Mearsheimerův sen do druhého scénáře.

Problém tohoto scénáře spočívá v tom, že ho Rusové nechtějí. Proč přijímat příměří, když se chystáte vyhrát? A proč přijímat americkou vojenskou přítomnost na svých hranicích, když je vaším deklarovaným cílem zajistit demilitarizaci, denacifikaci a neutralizaci Ukrajiny? Mearsheimerův plán možná zní teoreticky dobře, ale jeho praktické přínosy jsou nulové.

Nakonec tu máme pacifisty: prezidentské kandidáty Donalda J. Trumpa, Roberta Kennedyho Jr. a Viveka Ramaswamiho. Trump a Kennedy tvrdí, že chtějí mírové a přátelské vztahy s Ruskem, ale moudře odmítají říci, jak toho chtějí dosáhnout. Trump sice řekl, že by ukrajinský konflikt okamžitě ukončil, ale opět neupřesnil, za jakých podmínek. Ramaswami naproti tomu řekl něco tak hloupého, že se tomu někteří velmi seriózní ruští představitelé smějí ještě teď: řekl, že by Rusku dovolil ponechat si (dočasně) svá bývalá ukrajinská území, pokud by výměnou za to přestalo vojensky spolupracovat s Čínou!

Především, abyste mohli něco povolit, musíte to také umět zakázat. To v tomto případě absolutně neplatí a mladý, hloupý Vivek v podstatě říká, že by dovolil, aby Slunce svítilo, kdyby to umožnilo Měsíc obíhat kolem jiné planety. Přesto je mír s Ruskem skvělý nápad, a proto ho považujeme za třetí scénář.

Ale to je asi tak všechno, co můžeme dělat, protože kromě Vivekova idiotského nápadu se můžeme jen dohadovat, co se nabízí, ale podle mého názoru je to stále velmi idiotské. „Jistě, strávili jsme skoro deset let vyzbrojováním, výcvikem a kontrolou bandy vražedných nacistů, kteří zabíjeli a terorizovali váš lid, ale teď, když jste zvítězili, nechme minulost minulostí...“ „Jistě,“ řekl Vivek. Co je to za blud? Je to snad zastřená nabídka krvavých peněz? Pokud ano, kolik? Dokud Rusové neuslyší dostatečně vysokou částku (splatnou ve zlatě, protože americké dolary se jim už nelíbí), nebude o čem diskutovat.

Pokud jde o mě, jsem pro čtvrtý scénář, pro který jsem zvolil poněkud průhledný krycí název „Operace Afghánistán 2.0“. Jedná se o scénář, v němž se Američané zbaví Ukrajiny, nechají ji padnout a řeknou jí, že to, co z její beznadějně rozvrácené země zbylo, musí vyřešit Rusové a Evropané. Evropané by si okamžitě začali vizuálně prohlížet boty a přitom přátelsky diskutovat o počasí a Rusy by nechali na holičkách.

USA však mají všechny důvody, aby na Ukrajině snížily své ztráty. Ukrajinci – ti, kteří jsou u moci – dokázali zmanipulovat USA, aby jim poskytly směšné množství peněz a zbraní, které využili hlavně k vlastnímu obohacení, zatímco vrhali rekruty do ruských obranných linií, kupovali sídla ve Švýcarsku a Miami, hromadili miliardy na zahraničních účtech a tak dále, protože měli pod kontrolou Joea Bidena a jeho zločineckou organizaci. Ale nyní, když už jsou důkazy o zločinnosti Joea Bidena k dispozici a postupně se dostávají na veřejnost, jejich schopnost vydírat ho je pryč a je čas vytáhnout pod nimi koberec.

Můj plán je stejně geniální jako jednoduchý: nedělat vůbec nic. Neexistují žádní vojáci, které by bylo třeba přivést domů, žádné vojenské vybavení za 80 miliard dolarů, které by (ne)letělo zpět do USA, dokonce ani velká skupina afghánských služebníků, kterým bylo výměnou za jejich služby slíbeno

americké občanství a které je třeba potupně opustit. Je to dokonale proveditelný plán, protože vyžaduje, aby američtí představitelé nedělali vůbec nic – což je úkol, který jistě zvládnou. Dokonale to odpovídá mému oblíbenému zenovému principu Wúwèi (无为 / 無為) – akce skrze nečinnost.

Tato nečinnost by měla určité důsledky, které se můžeme pokusit nastínit. Za prvé, ukrajinská armáda by se rozpustila, většina vojáků by si jednoduše oblékla civilní uniformy a odešla domů, aniž by jim v tom někdo zabránil. Zadruhé by se ruská vojenská policie rozšířila po ukrajinské krajině a shromažďovala by ukrajinské válečné zločince, proti nimž bylo v Rusku vedeno trestní řízení, a postupně by se přesouvala z východu na západ. Možná by Rusko právě pro ně dočasně zrušilo moratorium na trest smrti.

Jakmile budou nacionalisté/váleční zločinci zahánáni dostatečně daleko na západ, uspořádá Rusko v jednotlivých regionech referenda o opětovném připojení k Rusku (Ukrajinci byli součástí Ruska od roku 1654 do roku 1917, pak součástí SSSR od roku 1922 až do jeho rozpadu). Většina Ukrajinců se nenechá oklamat, a jakmile propaganda vyprchá, budou rukama i nohama hlasovat pro opětovné připojení k Rusku a využívat všech výhod ruského občanství. Předpokládám, že Rusko by také přijalo Podněstří (ruská část Moldavska) a Gagauzii (protože Gagauzové milují Rusy a nelíbí se jim, že jsou součástí Moldavska).

Evropští sousedé Ruska by pak byli vyzváni, aby si pochutnali na několika zbývajících západních regionech, které nikdy nebyly součástí Ruska a k SSSR se připojily až po skončení druhé světové války. Představuji si, že by musela být podepsána smlouva – řekněme Pinská smlouva na konferenci pořádané Běloruskem -, která by tuto západní část bývalé Ukrajiny rozdělila rovným dílem mezi sousední země Rumunsko, Slovensko, Maďarsko a Polsko.

Malá část by zůstala jako etnický zábavní park pro zbývající ukrajinské nacionalisty, pokud ještě nějakí zbyli, s obílenými hliněnými chatrčemi se slaměnými střechami, urostlými rudonosými muži s vyholenými hlavami až na jedno čelo, okázale tlustými a kyprými ženami v květovaných šatech a prasaty válejícími se všude v kalužích bahna. Prodávali uzené vepřové sádlo a slivovici ve stáncích u silnice, zpívali sladké písně o brusinkovém keři a tajně plánovali mučení a strašlivé zabíjení každého, kdo s nimi nesouhlasil, ale nikdy nebyli dost střízliví, aby mohli jednat.

AUTOR: Dmitry Orlov

[ZDROJ](#)

Překlad: zvedavec.news